

RESUM

La present tesi explora la significació del text i l'estreta relació existent entre aquest i la música en la producció sacra d'Igor Stravinsky, que es dona des de la seva primera composició religiosa (*Pater Noster*, 1926) fins a la seva última gran creació, *Requiem Canticles* (1965-1966). També mostra que aquesta íntima relació assoleix el seu zenit en *Canticum Sacrum* (1955) i *Threni* (1957-1958), obres de gran importància per la seva riquesa musical i per la profunditat del seu missatge. A través d'una contextualització d'aquestes composicions en la producció de Stravinsky i una anàlisi detallada, aquest treball prova que inclouen diferents elements representatius dels tres períodes creatius de l'autor. Per tant, a més de ser un compendi de les aportacions d'aquest en l'àmbit de la música sacra, les dues obres esmentades constitueixen un veritable model prototípic de la seva experiència musical. S'hi palesa que, tot i que *Canticum Sacrum* i *Threni* són les primeres peces on el compositor rus utilitza el mètode dodecafònic serial d'Arnold Schoenberg (a excepció d'alguns fragments del ballet *Agon*), contenen les claus que permeten entendre de quina manera l'empra i prefiguren el futur desenvolupament de la seva tècnica. En aquesta tesi, també s'hi analitzen els mitjans pels quals Stravinsky fusiona llenguatges i procediments compositius en les dues obres al·ludides.